

[Arne Melchior]

som sikkert var blevet realiseret, et af dem altså, hvis ikke Niels Matthiasen året efter gik hen og døde. Jeg vil gerne bede om, at vi får dem støvet af igen. I mellemtiden, på lidt kortere sigt, bør vi ikke tøve med at flytte skuespillet bort fra Kongens Nytorv allerede nu, hvor det jo alligevel lever en kummerlig tilværelse.

Jeg pegede i forespørgslen i 1979 på en løsning, og jeg citerer på ny:

»Vi tænker os for en periode at flytte skuespillet bort fra Kgs. Nytorv. Vi vil flytte skuespillet uden at bygge endnu en ny teaterbygning, til eksempelvis allerbedst Det Ny Teater på Vesterbro. Dette teater har i adskillige år været i både kunstneriske og økonomiske vanskeligheder og er blevet reddet af, at vi skaffede den københavnske landsdelssceneordning, men jeg tror, Det Ny Teater vil være et egnet rum, også placeret geografisk et egnet sted. Det har visse mindelser i det ydre om teaterrummet på Kgs. Nytorv.«

Jeg vil anbefale ministeren i sine kommende overvejelser at se den mulighed, nu hvor Det Ny Teater på ny har måttet lukke portene, i hvert fald indtil videre, at benytte dette til skuespillet og så lade Kongens Nytorv indtil videre fungere som musikhuset, hvor der foruden opera og ballet også burde dyrkes operette og musical. Ikke mindst musicals skal jeg henvise til; jeg tror, at i de sidste 30 år har Det Kgl. Teater spillet tre musicals. Efter hukommelsen har det været »Teenagerlove«, »Pinafore« og nu til sidst »Esther«, men selvfølgelig kan man også regne Holbergs »Maskarade« med som en art musical. Men »My Fair Lady«, »A Chorus Line«, »Evita«, »Cats«, »Les Misérables« og mange andre verdensberømte og nødvendige stykker for moderne, potent, udviklende og livgivende teaterkunst har man ikke formået. Lad det ske på Kongens Nytorv. Jeg ved godt, at vi kun har ét Kongeligt Kapel til rådighed, men vi har tit arbejdet med ganske fortrinlige båndballeter, som har været store succeser – jeg kan nævne »Dødens Triumf« og »Salome« og »De Tre Musketerer«, store kunstneriske succeser – ligesom man kan satse på visse musikforestillinger med knap så stor en besætning i orkestret.

Vi går altså ind for det nye skuespilhus, men det er ikke en løsning her og nu, derfor forslaget om midlertidigt at flytte skuespillet til Det Ny Teater. Jeg skal understrege, at gode rammer –

selv de bedste, mest moderne, hensigtsmæssige rammer – selvfølgelig ikke er nok. CD stiller også op til at bevilge de nødvendige penge, så rammerne kan udfyldes, for hvad skal vi med en ramme uden et ordentligt indhold?

Må jeg om tanken om bestyrelser sige, at den vil vi gerne bakke op. Ikke nødvendigvis som et aktieselskab – jeg mener ikke, at Det Kgl. Teater bør omdannes, heller ikke til et 100 pct. statsejet aktieselskab, men være en statsinstitution. Vi kender det fra Danmarks Radio. Sverige har de svenske jernbaner som en statsvirksomhed med en egen bestyrelse mellem institutionen og ministeren. Denne model kan man godt følge, men det skal selvfølgelig være helt afgørende, hvem de mennesker i bestyrelsen bliver, at det er mennesker, der er hengivne, som elsker kunsten. Man kan sælge tømmer eller mursten uden at elske tømmer eller mursten, men rent ud på en produktivitetsbevidsthed og økonomisk målsætning, men man kan ikke lave kunst, man kan ikke bevare, fremme og udvikle kulturværdier, hvis de, der sidder i ledelsen, ikke har både et kendskab og en hengivenhed og en kærlighed til den institution, de skal være i bestyrelsen for. Det ville så også være lækkert, hvis personalegrupperne ville vise den samme hengivenhed. Ministeren talte om overenskomster og vaner og kutymer og praksis, som ofte har stået i vejen for udviklinger. Jeg påkalder den kunstneriske nerve og hengivenhed hos de mange personalegrupper og håber, at det i de kommende måneders overenskomstforhandlinger vil komme til udtryk, at de er med til at løfte.

Min tid rinder ud, og jeg vil forbeholde mig i anden omgang at tale om nogle andre emner Det Kongelige Teater vedrørende. Men jeg vil gerne foreslå en dagsorden, som jeg egentlig gerne havde været foruden, men jeg har jo fået at vide, at hr. Ole Vig Jensen vil brillere her med en dagsorden, som skal pålægge ministeren og regeringen en hel bunke.

Jeg synes, det er lidt trist, at en kær kollega, som har siddet i kulturministerstolen i 2½ år – og taburetten er endnu delvis varm efter ham – nu 4 måneder efter kan give den nye minister og Folketinget en opskrift, som han altså bare ikke kendte og i hvert fald ikke forelagde og ikke levede efter, mens han selv kunne trække tæppet op til scenen.